

rat fra Andenes som var sendt i sine uttalelser nunnen for full sak å gjøre av. Red.

entene

is. fra side 1.) større målestokk ommer.

kker de australiske styrker vide forskjellige meldes at og flyvere nu er ampene på Borcker er blitt utakysten ble åtte åter senket av Båtene skulde r til japanen.

ndon, 18. juli. re anglo-ameri-flåtebombardanske moderandrsdag, kulminered en voldkystanleggeog fabrikkomhi nord for Toslagskip «King andre britiske i beskytningen et amerikanske og andre amemeldes fra advedkvarter. Det britiske krigsin.

York, 18. juli. radio melder at av Hitachi-seg så langt sør kilometer nord-

er kringkasteren rikanske fly anrsdag ettermidybombet Japan tirsdag kveld, da og Tsuchiura på melder kringuly fra hangarrep flyplasser og g i Tokio-om-

Guam, 18. juli. for de britiske havet, luftmarLloyd, uttalte ke Lancaster- og vil rette kono mot Japan dag

Guam, 19 juli. uler). KommuniNimitz' hovedelder, at britiske fly og slagskip bombardementet et og Nordøstly oppdaget restpanske flåte som jult i Yokosukaat en-større flymet til, ble det mot krigsskipene ftvernild.

urme oppløses.) «Italias parti og med i går ofDen teller omn. I.noen omveringen av par foregått på en måte, men det m at formasjon- t politisk karak-

„Enighet bygget på uvitenhet er innvendig råtten“.

Velgerne har krav på full klarhet over skylden for vår nasjonale fornedrelse, erklærer dr. Scharffenberg.

Generalstaben krevede alminnelig mobilisering 5. april 1940. Den 9. april gav Ljungberg og Trygve Lie beskjed om delvis mobilisering.

Mens enighetens talsmenn i pressen beklager at diskusjonen blir for livlig før valget, bringer Samtiden i sitt nettopp utkomne nummer en artikkel av overlege Johan Scharffenberg, som går sterkt inn for oppgjør n u. «Den slekt som har gjennomlevd denne tid, har større rett til å få vite hele sannheten enn ettersekten», erklærer dr. Scharffenberg, og han fortsetter: «Vi bør kreve oppgjør nu, både innad og utad. En «enighet» som bygger på folkets uvitenhet, er innvortes råtten og gir ingen styrke». Velgerne bør, hevder overlegen, før høstens valg «ha full klarhet over skylden for vår nasjonale fornedrelse, over hver eneste ministers og hver eneste stortingsmanns holdning».

Artikkelen gir en rekapitulering av begivenhetene omkring 9. april og forutsetningene for dem. Med regjeringmakten «hadde Arbeiderpartiet hovedansvaret for rikets skjebne, men ikke enansvaret», erklærer dr. Scharffenberg. «Venstres fører, J. L. Mowinckel, som bare vilde ha et «etiketteforsvar», og hans parti har også sin skyld og bærer vel hovedansvaret for hærordningen av 1933 med dens katastrofale følger».

Slik som det var med landets forsvar, finner herr Scharffenberg det «helt forklarlig at regjeringen, stortinget og de øverste militære myndigheter overveiet kapitulasjon» da det tyske angrep kom 9. april.

I sin redegjørelse for begivenhetene omkring denne skjebnesvangre dag minner dr. Scharffenberg om at det norske gesandtskap i Berlin hadde pålitelige underretninger om et forestående angrep på Norge (og Danmark). Daværende utenriksminister Koht fikk da også den 5. april beskjed fra vår sendemann i Berlin om at de tyske tropper i Nord-Tyskland skulde sendes til Norge. Men utenriksminister Koht, den fremste representant for «den forutseende utenriksledelse», som var forutsetningen for hærordningen av 1933, trodde ikke på det. Han henvendte seg for sikkerhets skyld til den tyske sendemann i Norge, dr. Bräuer, som forsikret på sitt æresord at det ikke forholdt seg så, og dermed unnlot Koht å underrette regjeringens øvrige medlemmer, eller Stortingets utenrikskomité om det uhyggelige varsel. Han varslat dog de militære myndigheter. Hvilket inntrykk det har gjort synes å fremgå av den omstendighet at kommanderende general, Daake, fortsatte sine forberedelser i anledning av sin 65-årsdag den 9. april og om morgenen denne dag ble påtruffet sivil og intetanende på Strømmen jernbanestasjon.

Så helt uvitende kan imidlertid ikke regjeringen ha vært heller, for generalstaben hadde etter sendemann Scheels advarsel funnet stillingen så alvorlig at den fredag den 5. april tilrådet alminnelig mobilisering. Det har kanskje vært regjeringens urokkelige ro som har vill-ledet general Laake, for først den 9. april kl. 3.45 tok den stilling til generalstabens henvendelse. Da møtte forsvarsminister Ljungberg og utenriksminister Lie opp hos generalstaben med beskjed om at det skulde foretas en delvis — såkalt «stille» — mobilisering. Selv senkningen av trossertransportskipet «Rio de Janeiro» utenfor Lillesand (visstnok foretatt av en polsk u-båt), hadde ikke vekket myndighetene. Hva den «stille» mobilisering innebar, vet alle eller reitere seg det vet ingen. Først om morgenen den 11. april fikk overkommandoen beskjed om at krigstilstand var inntrådt.

Dr. Scharffenberg hevder at hvis den tyske flåte ikke var blitt forsinket i Oslofjorden ved «Blücher»s senkning, vilde sannsynligvis konge, regjering og storting være blitt overrasket på samme måte som myndighetene i København.

Scharffenberg minner i denne forbindelse om at det var stortingspresident Hambro som ene og alene har æren for at dette ikke skjedde. Hambro fikk fart i sakene da han kom til Utenriksdepartementet, hvor regjeringen satt og ikke visste hva den skulde foreta seg.

Krigsretten i Kristiansand.

Prosedyren begynner i ettermiddag.

Kristiansand, 18. juli. (NTB) Viineaavhøringen i saken mot den tyske løytnant er nu avsluttet uten at vesentlige nye momenter er kommet til. Et

Hva vi ikke må glemme.

Hvgras tapre forsvarer, nuværende distriktskommandosjef i Trondheim, oberst R. Holtermann, skriver følgende vektige og tankevekkende artikkel som vi tillater oss å gjengi:

Etter fem års savn og terror var det rimelig at vi tok en pust i bakken for å nyte den gjenvunne frihet og la vår glede få luft. Men nu er det allerede over to måneder siden friheten kom.

Derfor skal vi ikke glemme:

1) — At tyskerne fremdeles er i landet. Den kommende tid vil fortsatt by på store savn og stille store krav til vår selvbeherskelse.

2) — At våre allierte fremdeles står i kamp på liv og død. Denne kamp krever hver dag store ofre av menneskeliv. Allierte arbeidere må fremdeles, natt og dag, arbeide for å skaffe fram krigsforsyninger.

Vi er også med i denne kamp, og vi plikter å yte vårt.

3) — At store deler av vårt land er ødelagt. Det er en oppgave vi uoppholdelig må ta fatt på, å bygge opp igjen de krigsherjede distrikter, og det må være klart for alle at denne oppbygging vil stille svære krav — til penger, materialer, arbeide.

4) — At arbeidslivet ligger nede. Vårt mål må være å organisere arbeidslivet slik at alle krefter kan nyttiggjøres og enhver få anledning til å yte sitt beste.

5) — At våre alliertes midler til å yte oss hjelp er begrenset. Fra så å si alle kanter av verden strømmer kravene om hjelp inn. Beholdningen må fordeles, og vi kan ikke gjøre regning med å få mer enn hva vi således tilkommer. Derfor må vi sette alle krefter inn på å øke produksjonen på alle områder, slik at vi kan nå den størst mulige grad av selvhelpenhet og på flest mulige felter selv gi hjelp. — Særlig må vi få matproduksjonen opp, og her kan de fleste av oss gi sitt bidrag.

6) — At vår arbeidsmoral er blitt ødelagt under okkupasjonen. Den gang var sabotasje og passiv motstand utmerkede våpen mot vår fiende. I dag er de like farlige våpen mot oss selv. Enda mer enn før krever ethvert arbeide organisasjon og disiplin. Glemmer vi dette, vil krigen ha gitt oss et ulivssår, som vi kanskje aldri vil få anledning til å lege.

7) — At alle må være med, hvis landet snart skal komme på fote. Det er enhver's plikt ikke alene å yte det beste, i det arbeide han har, men også å søke annet arbeide, hvor han vil kunne gjøre nytte for seg. Husk at enhver godt utnyttet arbeidstime bringer landet fremover, mens hver bortkastet tid setter oss tilbake.

8) — At en god og effektiv administrasjon er den første betingelse for å få samfunnsmaskineriet i gang igjen.

9) — At vårt forsvar ligger nede — ja, lengere nede enn det noensinne har gjort siden gjenreisningen i 1628. Det vil kreve et stort løft å få forsvaret opp igjen, personlige ofre hos de enkelte og store bevilgninger fra statens side. Om nødvendigheten av disse ofre er det formodentlig i dag ingen tvil.

Ame gasj Avlsp d Privat til glemme! Fra at en tanter de ska dere lands aviser tidig den a mite av av foresk navisk for å behov tuasje og ka rasjon kunne B mer i forme public ler. N Også liard Privat gjenn A hand for at d impe lån hvor Unio kom Ned T me opl doc rar av: næ For det at igo og var reg stø går der hvi fisk sin see